

Bureau. Man havde givet den den Gang fra Forbundsraadet's Side i Haab om, at Svejts ikke vilde blive den eneste Stat, der sluttede sig dertil, men at andre vilde følge efter; men man anerkendte, at dette var et Statsformaal. Det blev mig bebrejdet, at jeg havde været saa ærlig — kan jeg gerne sige — at sige det. Man mente, det vilde skade Sagen. Jeg gør opmærksom paa, at det er ganske naturligt, at den svejtsiske Regering stiller sig paa den Maade. Men hvis man deraf vil slutte, at Forbundsregeringen i Svejts ikke fuldt ud anerkender Bureauets Betydning, vil man tage meget fejl. Det, som var Tilfældet den Gang, da jeg under anden Behandling udtalte, at Forbundsraadet forholdt sig afventende, — det er ikke mere Tilfældet. Jeg har en Skrivelse her fra Generalsekretæren ved Fredsbureauet i Bern af 8de Marts, hvori det oplyses, at Forbundsraadet har nu givet Bevillingen og sendt 1,000 Franks til Bureauet, og det bekræftes ved den autograferede Korrespondance, „Correspondance autographiée“, som to Gange om Maanedene udgives fra Bureauet; hvori dette Bidrag findes opført. Altsaa har Forbundsraadet i Svejts fornyet sin Anerkendelse af Bureauet, indrømmet, at det kan gøre Gavn, hvorimod den højtærede Udenrigsminister endnu staar paa det Standpunkt, at han mener, det hverken kan gøre godt eller ondt, hverken Skade eller Gavn. Jeg kommer til at tænke paa en Anekdotte fra Kristian den 4des Tid, da den højtærede Udenrigsminister ved tidligere Lejlighed har brugt det samme Udtryk. Det var nemlig en Bonde, om hvem Kongen hørte, at han havde sagt, at Kongen hverken kunde gøre ondt eller godt. Hvorledes han blev trakteret af Kongen baade paa den ene og den anden Maade, det kende vi. Der kunde gøres en Anvendelse i Tidernes Løb af dette, og jeg føler mig overbevist om, at denne Sag, som kun er forholdsvis lille, men har stor symbolisk Betydning, nok i Tidens Løb skal vise sig at kunne gøre baade godt og ondt, godt for dem, som ville støtte den, og ondt for dem, som ville modsætte sig den. Men der skal jo, kan jeg nok se, en Del flere Oplysninger til, inden man kommer saa vidt, og det forbadte mig derfor at høre den højtærede Udenrigsminister — hvis jeg da hørte ret, for de aktuelle Forhold her i Salen ere jo saa vanskelige — sige, at dette Bureau nærmest kun har Betydning for Fredskongressen i Bern. Jeg ved ikke, hvad der menes dermed. Der er ikke nogen saadan Fredskongress der nede. Der holdes hvert Aar i forskellige Lande et Slags Delegeretmøde fra Fredsforeningerne, og det

bliver betjent af Bureauet, ligesom Bureauet betjener alle andre, baade Selskaber, Institutioner og enkelte Personer, som virke for denne Sag. Og saa Regeringerne kunne henvende sig dertil lige saa fuldt som enkelte Personer, og naar der ydes Bidrag af Regeringerne, saa de tillige Indflydelse paa det Aarsmøde, der holdes af Bureau-Selskabet, og saa altsaa Indflydelse paa Styrelsen af Bureauet. Det er aldeles neutralt, det tjener alle, som virke for den samme Sag.

Det forekommer mig at være en overordentlig bedste Begæring i Sammenligning med, at der ruller med Millioner paa de militære Budgetter i den Tro, at derved skal et lille Lands Selvstændighed opretholdes. At man saa ikke vil prøve, selv om man er i Tvivl, med nogle faa Hundrede Kroner, som tjener til et aldeles lignende Formaal, nemlig at bevare de smaa Staters Selvstændighed ved at frembringe fredelige Forhold, — det beklager jeg meget. Og jeg beklager, at den højtærede Ordfører (S. Holm) har trukket sig tilbage fra den smukke Stilling, han indtog forrige Gang, da Forslaget blev vedtaget her med 54 Stemmer mod 15. Det vil naturligvis nu blive forkastet med maaste det omvendte Tal, men det vil ganske sikkert komme igen. Det vil blive ved at banke paa, indtil det lykkes at saa det gennemført. Det er den Slags Sager, som ikke kunne falde, thi de støttes af voksende Stemninger, ikke alene her i Landet, men i hele Verden.

Det, som syntes at være den ærede Ordførers Betragtning, var, at det høje Landsting skulde modløste sig det. Naar det høje Landsting modsatte sig det i Fjor, tror jeg, det var, fordi man ikke tilstrækkeligt kendte det, men naar Forslaget kommer frem Aar for Aar; og der Aar for Aar bliver givet Meddelelse om, hvad der er udrettet siden sidst, haaber jeg ogsaa, at man til sidst faar Rigsdagen her med paa det. Jeg tror, at det sidste Gang slet ikke havde været saa vanskeligt at saa det vedtaget i Landstinget. Jeg skal ikke komme ind paa hemmelige Forhandlinger eller Forhandlinger bag Kulisserne; men jeg for mit Vedkommende føler mig overbevist om, at det havde været muligt, og at jeg maaste kunde have gjort det muligt, at det var blevet vedtaget og havde staaet paa Finansloven for i Aar. Jeg vil foreløbig kun pege paa, at dette lille Spørgsmaal, som ikke kan rejse nogen konstitutionel Strid, vil komme igen, og jeg er overbevist om, at ingen kan stemme imod det af den Grund, at han tror, det vil komme til Konflikt derpaa. Bliiver det sat ind paa Finansloven nu, vil Finansloven